

39. טובין-ארציים

לעתים קרובות מאד צפה השאלה, האם על האדם להיפרד מן הטובין-הארציים או להימנע מהתייחסות אליהם, כאשר הוא שואף לעבר רווח-רוחני.

יהיה זה אווילי להציב תנאי מסוג זה.

כאשר נאמר, שאל לו לאדם להיתלות בטובין-ארציים אם הוא מבקש להגיע אל ממלכת השמים, אין משמעות הדבר שעליו למסור את הטובין-הארציים שברשותו או להשליכם כדי לחיות בעוני.

האדם יכול, ואמור ליהנות בשמחה מכל מה שהנגיש לידיו האל באמצעות הבריאה שלו.

"לא להיתלות" בטובין-ארציים משמעו, שאל לו לאדם להרחיק לכת עד-כדי הצבת צבירתם של טובין-ארציים כמטרתם העליונה של חייו הארציים, דהיינו - להיתלות בעיקר במחשבה זו.

הצבה מסוג זה היתה ללא-ספק מסיטה אותו, כמובן, ממטרותיו הגבוהות יותר.

ואז כמובן לא נותר זמן בידו והיה נאלץ באמת להיתלות בכל נימי נפשו רק באותה מטרה בודדת של צבירת טובין-ארציים.

בין אם מדובר בתשוקה לטובין עצמם, או למען ההנאה אותה מאפשרת הבעלות באותם טובין, או לכל מטרה אחרת, אחת היא - בבסיסה תהיה התוצאה תמיד זהה.

האדם תולה וקושר עצמו בכך אל הארצי הטהור, מאבד את המבט כלפי מעלה ואינו יכול עוד לעלות.

תפישה שגויה זו, שהטובין-הארציים אינם נמנים על השאיפה הרוחנית כלפי מעלה, איפשרה גם את צמיחתו של המונח חסר-ההיגיון אצל רוב האנשים, שכל השאיפות הרוחניות אסור שידורו בכפיפה אחת עם הטובין-הארציים, אם הן אמורות להיחשב כאמיתיות.

ובאופן מוזר, האנושות לא תדע לעולם איזה נזק גרמה בכך לעצמה.

בכך הפחיתה בערכן של המתנות הרוחניות, דהיינו - הגבוהות ביותר, שיכולות היו ליפול בחלקה, משום שגישה מוזרה זו מניחה בבסיסה שכל השאיפות הרוחניות כרוכות בהקרבת קורבנות והענקת מתנות, כמו הקבצנים, אותו יחס בלתי-מודע העולה כלפי הקבצן הזדחל אף אל תוך השאיפות הרוחניות.

ובתוצאה מכך, הן מעולם לא זכו לעמוד בראש סולם-העדיפויות, כפי שאמורות היו להיות.

מאותה סיבה עצמה, נשאו שאיפות אלו תמיד, מראשיתן, את זרע-המוות בתוכן, משום שלא יכלו מעולם לעמוד איתנות על רגליהן, אלא נותרו תמיד תלויות ברצונם הטוב של האנשים.

בדיוק לשם שמירה והגנה על קודש-הקודשים, הרוחניות, מפני האנושות, אל לו לאדם ששאיפותיו אמיתיות להתעלם מן הטובין-הארציים.

הם חייבים לשמש לו כמגן, כדי שיוכל להשיב בעיקר כעת, בעולם החומריות-הגשמית, מידה כנגד מידה.

מצב בלתי-בריא עלול להיגרם, אם בתקופת החומריות, יתעלמו אלו השואפים לעלייה רוחנית מן הנשק חסר-המצפון של אויביהם.

תהיה זו קלות דעת שעלולה להתנקם בהם קשות.

לכן, מאמיני-אמת, אל תבוזו לטובין-הארציים, שהגשמתם התאפשרה רק הודות לרצון-האל, אותו אתם מבקשים להאדיר!

ואולם, גם אל תניחו לנוחות שבבעלות על אותם טובין-ארציים להרדימכם על משמרתכם, אלא עשו בהם שימוש בריא.

כך גם עם הכישרונות המיוחדים של אותם כוחות המשמשים לריפוי מחלות שונות, או היכולות הדומות להם, שאף הן מבורכות.

באופן התמים ביותר, או שמא נכון-לומר, הבוטה ביותר, מניחים האנשים מראש שיכולות אלו עומדות לרשותם בלא כל תמורה, משום שהרי קיבלו אותן מן הרוחני כמתנה, לשימושם.

חלק מהם אף מרחיקים לכת ומצפים להבעות-אושר כאשר הם "מרשים" לשרתם ולהעניק להם סיוע כזה בעת צרה גדולה.

מאנשים כאלו יש למנוע כל סיוע, גם אם יהיה זה הסיוע היחיד שעדיין ניתן להגישו!

על האנשים שלהם הוענקו מתנות-האל הללו ללמוד תחילה להעריכן נכונה, כדי שלא ישליכו שוב ושוב את פניניהם לפני החזירים.

כדי להעניק סיוע של אמת נדרש מהם הרבה יותר מאשר כוח גופני ואת'רי, וכן זמן, כפי שמתכוון הפרקליט לנאום ההגנה הטוב ביותר שלו, או הרופא בביקור-החולים, או הצייר היוצר תמונה.

איש לא יעלה על דעתו לבקש מן הפרקליט, הרופא או הצייר, לפעול בלא תמורה, אף שיכולת תפישה טובה, כמו כל כישרון אחר, גם היא "מתת-אל" ותו-לא.

השליכו סוף-סוף את בגדי-הקבצנים והציגו עצמכם בגלימות שאתם זכאים להן.